THESES
THEOLOGICÆ
JUXTA MENTEM
S.P.N. AUGUSTINI MAGNI ECCLESIÆ DOCTORIS,
QUAS
ADM. REV. P. SACRÆ THEOLOGIÆ LAUREATO
FR. DOMITIO SANCT-ANGELO
A REGALBUTO AUGUSTINIANO,
Siciliæ, & Melitæ Provinciali meritissimo
CONSECRANS
CUR. F. JOSEPH MARIA LOCASCIO PANORMITANUS
Magister Studii defendendas exponit
Sub assistentia Adm. Rever. P. Magistri
DOMINICI IGNATII CYRIACI ROMANI
In Conventu PP. Augustin. S. Spiritus Florentiæ
Studiorum Regentis.

FLORENTIÆ, MDCCI.
Typis Regiæ Celsit. Apud Petrum Antonium Brigonci.
Superioribus Permittentibus.

VIGILANTISSIME

PRÆSUL.

UO inſcriptas nomini haſce Theſes in lucem prodire non ab re factũ omninò ducas: nam,dum mihi fluctuanti animo, cui ipſas potiùs ſiſtere deberem, ne cuiquam debito obſequii eſſem obnoxius, vel temeritatis nota eſſem obſtrictus, Paternitatis Tuæ admodum Reverendæ ſe ſe offerebant virtutes, in Te uno ceſſit conſilio dubium. At mehercule non ſine fauſtioris fortunæ augure ibi quieſcit animus, ubi nihil, quod virtutum nitore non ſplendeat, nihil quod gloriæ ſplendore non niteat, ſupereminet. Obſequii, & reverentiæ poſcebat ratio,ut hęc Theoremata uno tutaminis voto Te in Mæcenatem eligerēt ad ſingulare præſidium, quem plenis votis Sicania, & Melita elegit in Præſidem ad irreprehenſibile regimen. Et quidem tuo fulgida nomine, felici produnt omine, quod nec tua dignitas pollicetur indignum, nec tua Humanitas ſpondet inhumanum, nec tua impium portendit Pietas: hiſce enim ad plura evectus regimina, fauſtiſſimum omnia exitum ſortita ſunt. Plauſus, quos etſi animi moderatione invitus ſuſcepiſti, meum

testantur effatum. Ita ad omnium profectum egisti utilius, ita ad utilitatem salubrius, ut quos quondam admiratione suspendisti, adhuc erecto supercilio tuarum virtutum habeas spectatores; unde non apposite magis, quàm hoc Maronis encomium tibi congruit:

Tum pietate gravem, ac meritis si fortè virum, quē
Conspexere silent, arrectisq; auribus adstant:
Ille regit dictis animos, ac pectora mulcet.

Igitur mihi, quo solent secundo afflatu tuas virtutes arbitrans responsuras, nihil profectò erit, quod gloriosum non auguretur præsagiũ; Meritum enim quoddam habet optimæ fortunæ sydus, cùm vel infaustioris fati fulmina sciat eludere. Unum superest exorandum, Pater Humanissime, ut hilari animo animum, non donum suscipias dedicantis. Quod fastidias intueris in tenui munere, quod acceptes in divite voluntate. Vereor solum, ne quidquid in tui laudem protuli (etsi exile) tua humilitas refugiat; sed amabo, obsecro, Te esse memorem Themistocles, qui suis acromatibus libentius, quàm Lyræ harmoniæ aures præstabat. Agè, scis quid loquar? Heroëm meritis debito vocis alienæ lætari præconio. Hoc sibi vindicat pro fænore virtus, ut qui semper in omnibus se præbet laudabilem, laudes non fastidiat, sed admittat. Vale.

I.

DE DEO UNO.

1 NOn dantur duo Dii, alter bonus, alter malus: neq; plures Dii boni; sed unicus est Deus, isque summè bonus, quia omne bonum.
2 Simplicissimus est Deus in se ipso, nullo modo compositus: non ex materia, & forma: non ex esse, & essentia: non ex natura, & supposito.
3 Metaphysicum constitutivum Dei nostro modo intelligendi conceptum, non est infinitas, non asseitas, sed vita intellectiva à se.

II.

DE DEO TRINO.

1 SUnt in Deo tres personæ realiter distinctæ, Pater, Filius, Spiritus Sanctus, non distinctæ à natura.
2 Pater à nullo procedit; Filius à solo Patre, ejusque processio est generatio; Spiritus Sanctus à Patre, Filioque procedit, non gignitur.
3 Si Spiritus Sanctus non procederet à Filio, non distingueretur ab illo; ultra has duas processiones, non est alia processio ad intra.

III.

DE DEO SCIENTE.

1 COgnoscit Deus omnia possibilia in se ipso, & tanquam in causa, & tanquam in verbo: peccata verò per suam bonitatem moralem.
2 Cognoscit etiam omnia futura libera, tum absoluta, tum conditionata: non tamen ob eorum physicam in æternitate præsentiam.
3 Scientia Dei adæquatè dividitur in scientiā simplicis intelligentiæ, & visionis; est concausa futurorū, non tamen secūdum munus visionis.

IV.

DE DEO VOLENTE.

1 VOluit se Deus ad extrà communicare, voluitque ab æterno: hæc tamen volitio non fuit necessaria, sed libera.
2 Nec voluit absolutè perfectiora, sed aptiora fini à se intento. Voluntate antecedente vult omnium salutem, consequente non vult.
3 Ejus exercitii liberi constitutivum non est aliquid reale supra entitatem actus, sed est summum, perfectumque dominium.

V.

V.

DE DEO CREANTE.

1 PRobabile est, quod Cælum, Terram, & omnia, quæ in eis sunt ornamenta, Deus fecerit in instanti.

2 Probabile etiam asserimus, ipsum creasse Angelos ante conditum Orbem: omnes à se conditos Angelos, certum est, bonos creasse.

3 Fecit hominem rectum, immortalem, sanctum: ejus sanctitas, & immortalitas suprà, rectitudo juxtà naturam fuit.

VI.

DE DEO PERMITTENTE.

1 PErmisit Deus, aliquos Angelos, & primum hominem peccare: homo autem peccato suo omnes in se posteros vitiavit.

2 Hinc posteri dum in se ipsis fiunt, peccatum contrahunt originale, quod est concupiscentia cum reatu: li *reatus* stat pro formali.

3 Hoc peccatum, non per animæ traductionem, sed per carnalem concupiscentiam transfunditur in posteros.

VII.

DE DEO REPARANTE.

1 JUstissimo suo judicio potuisset Deus hominem sic perditum cum stirpe sua vitiata in perditione relinquere, at misericors noluit.

2 Expoliatum enim gratuitis, & vulneratum in naturalibus, reparare sancivit beneficiis omninò indebitis.

3 Unigenitum enim suum verum Deum, hominem fieri decrevit: hinc solum Adæ peccatum mittendi ad nos Redemptoris occasio fuit.

VIII.

DE DEO PRÆDESTINANTE.

1 OB merita Redemptoris multos Deus homines prædestinavit ad gloriam: non tamen ob merita propria illorum.

2 Prædestinatio Angelorū non fuit ob merita Redēptoris: non fuit etiā gratuita eo prorsus modo, quo gratuita fuit prædestinatio hominum.

3 Permissio peccati in hominibus fuit effectus prædestinationis; perseverantia finalis in Angelis non fuit ex gratia, eo prorsus modo, quo est in hominibus.

IX.

IX.

DE DEO REPROBANTE.

1 REprobavit Deus ab æterno multos Angelos, multosque homines, qui nunquam vitam consequentur æternam.
2 Reprobatio hominum, tum negativa, tum positiva est ex justitia: hinc nullus conqueri debet, quare sit reprobatus.
3 Nullus reproborum, cui non est facta suæ reprobationis revelatio, desperare debet de sua æterna salute.

X.

DE DEO PRÆCIPIENTE.

1 LEgem tulit Deus, quæ bona est, bonus etiam illius timor; at concupiscentia, cui prohibet consentiri, mala est.
2 Præceptis moralibus, ad quæ omnes tenentur, cæremonialia adjecit; hæc, translato jam Sacerdotio, non amplius obligant.
3 Non præcipit Deus impossibilia: dantur tamen peccata secundum quid necessaria, quæ à Deo prohibentur.

XI.

DE DEO JUSTIFICANTE.

1 DEus nos justificat formali, & vera justitia, non qua ipse justus est, sed qua nos justos facit.
2 Hæc forma justificans non est sola fides in Christum, sed habitus charitatis infusus, vel per Baptisma, vel per Sacramentum Pœnitentiæ.
3 Disponitur adultus ad justificationem per actum Fidei, Spei, & Charitatis: dolor sine ullo in Deum amore non est sufficiens dispositio ad justificationem.

XII.

DE DEO HOMINE.

1 UNigenitus Dei Homo factus est; in ipso Deus, & Homo sunt unũ unitate suppositi: hoc mysteriũ naturaliter cognosci nõ potest.
2 Pro suo peccato purus homo satisfacere non potuit, etiam gratia Dei instructus: propterea satisfecit Deus homo de rigore justitiæ.
3 Offensa, pro qua satisfecit homo Deus finita fuit. Habuit rigorosum præceptum de morte subeunda, quod liberè implevit.

XIII.

XIII.

DE DEO PUNIENTE.

1 PUnit Deus homines propter peccata: non omnia mala ob peccata immittit: permittit aliquando peccatum in pœnam peccati.
2 Ob peccata venialia non punit homines pœna æterna per se; punit verò in æternum ob peccata lethalia, etiã necessaria secundùm quid.
3 Omnes sine Baptismo decedentes Deus non solùm excludit à Regno Cælorum, sed etiam ad gehennas damnat, afficitque supplicio.

XIV.

DE DEO REMUNERANTE.

1 BOna sterilia non dantur apud Deum: hinc benè agentibus bona confert, nec bonum opus sine proportionato præmio relinquit.
2 Præmium respondens Fidei merito est clara visio Dei in Patria: Dei autem fruitio respondet merito dilectionis, seu charitatis.
3 Visio Dei erit sine specie impressa ejusdem, non autem sine verbo mentis formato à Beatis. Intellectus, & lumen, non sunt duæ causæ partiales.